FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT ANTONIO LA PERGOLA

föredraget den 4 juli 1996 *

1. De tolkningsfrågor som Cour de travail de Liège (andra avdelningen) har ställt avser tolkningen av bestämmelsen i artikel 36.4 i förordning (EEG) nr 574/72 om förfaranden för inlämnande av en ansökan om sociala trygghetsförmåner. [1] Den hänskjutande domstolen önskar genom sina tolkningsfrågor få klarhet i vilket förhållandet är mellan bestämmelsen i fråga och bestämmelserna i artikel 36.1—36.3. Sammanfattningsvis gäller det således att fastslå om det är det datum då en ansökan om utbetalning av förmåner har inlämnats till en behörig institution som skall anses utgöra det relevanta inlämningsdatumet även för andra medlemsstaters institutioner för social trygghet som är behöriga att utbetala en proportionell andel av samma förmån till den berörde.

Bakgrund

2. De händelser som har givit upphov till tvisten är i korthet följande. Michel Picard (nedan även kallad sökanden), en fransk medborgare bosatt i Belgien, ansökte den 11 april 1991 om ålderspension hos den behöriga franska institutionen för social trygghet. Myndigheten, som biföll hans ansökan, erkände Michel Picards rätt till pension från den 1 januari 1992.

3. På uttrycklig anvisning från de franska myndigheterna lämnade Michel Picard därefter, den 11 juni 1992, genom förmedling av kommunförvaltningen i Verviers (den kommun i vilken han är bosatt) även in en ansökan om förtidspension till det belgiska organ som är behörigt att bevilja sociala trygghetsförmåner för egenföretagare, Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (nedan kallat Inasti).

4. Den sistnämnda institutionen avslog genom beslut av den 21 december 1992 Michel Picards ansökan om förtidspension. Vid tiden för ansökan uppfyllde sökanden

* Originalspråk: italienska.

1 — Rådets förordning (EEG) nr 574/72 av den 21 mars 1972 om tillämpning av förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, i dess uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983 (EGT nr L 230, s. 86).

nämligen inte de kriterier som föreskrivs i belgisk rätt för att erhålla pension. [2]

Efter att ha blivit informerat om att en pension hade beviljats av den behöriga franska institutionen fattade Inasti den 27 januari 1993 ett nytt beslut, genom vilket Michel Picard, trots att han inte beviljades ålderspension enligt den nationella rätten, tillerkändes en proportionell ålderspension. Det belopp till vilket han hade rätt fastställdes "inom ramen för tillämpningen av förordningarna (EEG) nr 1408/71 och 574/72". [3]

Samtidigt fastställdes det datum från vilket förmånen började löpa till den 1 juli 1992, ett senare datum än det som hade fastställts för den pension som utbetalades av den franska institutionen.

5. Enligt Inasti beror det faktum att ett annat referensdatum valts — och denna uppfattning har givit upphov till den tolkningsfråga som nu skall besvaras — på bestämmelserna i den belgiska rättsordningen. Inasti hävdar att enligt den tillämpliga lagstiftningen skall en pensionsansökan lämnas in till kommunförvaltningen i den kommun där sökanden är bosatt. Dessutom kan en ålderspension inte börja gälla före den första dagen i den månad som följer på den månad under vilken ansökan lämnades in. [4] Med stöd av dessa bestämmelser i den nationella rätten skulle således referensdatumet rätteligen fastställas till den 1 juli 1992. Som redan har påpekats lämnade nämligen Michel Picard in sin ansökan om ålderspension till kommunförvaltningen i Verviers först den 11 juni 1992.

6. Tribunal du travail de Verviers, vid vilken Michel Picard hade väckt talan, fastställde genom dom av den 18 november 1994 Inastis beslut i fråga om det pensionsbelopp som hade tillerkänts sökanden men fastslog, till skillnad från vad den belgiska institutionen hade beslutat, att referensdatumet för utbetalning av den belgiska delen av förmånen skulle anses vara — i kraft av bestämmelsen i artikel 36.4 i förordning (EEG) nr 574/72 — den 1 januari 1992, det vill säga det datum då pensionen hade beviljats av den behöriga franska institutionen.

2 — I den belgiska rättsordningen erhålls rätten till ålderspension vid fyllda 65 år — för så vitt inte villkoren för förtidspension är uppfyllda (vilket inte är aktuellt i det föreliggande fallet, eftersom Michel Picard hade arbetat som egenföretagare i Belgien under fem kalenderår). I Frankrike erhålls emellertid rätten till pension vid fyllda 60 år. Det är av den anledningen som Michel Picard, som är född den 24 december 1931 och som således nyligen hade fyllt 60 år vid tiden för händelserna i målet, först hänvände sig till den behöriga franska myndigheten.

3 — Citatet är hämtat ur Inastis yttrande som har lämnats in under detta förfarande (s. 2). Hänvisningen till gemenskapsförordningarna återfinns dessutom i Inastis beslut av den 27 januari 1993. Vad beträffar fastställelsen av den sociala trygghetsförmånens faktiska belopp bör det understrykas att Michel Picard arbetade i Belgien mellan den 1 januari 1981 och den 30 juni 1982 samt mellan den 1 januari 1985 och den 31 mars 1988. Det pensionsbelopp han har rätt till från den belgiska institutionen har således räknats ut i relation till den sammanlagda tid han var yrkesverksam i Frankrike och i Belgien.

4 — Den bestämmelse som avser tidsfrister anges i artikel 3.3 i kunglig förordning nr 72 av den 10 november 1967 om ålders-och efterlevandepension för egenföretagare. Den bestämmelse i vilken fastslås att pensionsansökningar skall lämnas in till borgmästaren i den kommun där sökanden är bosatt är artikel 120.1 i kunglig förordning av den 22 december 1967 om allmänna bestämmelser för ålders-och efterlevandepensioner för egenföretagare. För en ordagrann återgivning av den nationella lagstiftningen hänvisas till del II ("De nationella bestämmelserna") i referentens rapport.

7. Den överrätt vid vilken Inasti hade väckt talan avseende denna del av domen har ställt EG-domstolen följande tolkningsfrågor:

«1) Föreskrivs i artikel 36.4 i förordning nr 574/72 en allmän autonom regel som är tillämplig oavsett om de bestämmelser som föreskrivs i punkt 1—3 i samma artikel iakttas eller inte?

2) Om den första frågan besvaras nekande, är i så fall en anställd eller en egenföretagare som inte kan få sin rätt till pension fastställd av den behöriga institutionen i bosättningsstaten, om inte rätten till pension dessförinnan har fastställts av den behöriga institutionen i en annan medlemsstat (i föreliggande fall den medlemsstat i vilken han är medborgare), icke desto mindre skyldig att lämna in en ansökan i bosättningsstaten för att förmånerna skall utbetalas samtidigt?"

8. Skriftliga yttranden har under förfarandet inkommit från Michel Picard, Inasti, kommissionen och den franska regeringen.

9. Innan jag börjar analysera de frågor som har ställts till domstolen i sak, skall jag beskriva det vidare sammanhang inom vilket jag anser att de skall bedömas.

Tillämpliga bestämmelser

10. Under den tid Michel Picard har varit yrkesverksam, har han omfattats av bestämmelser i den franska och den belgiska rättsordningen. Eftersom han ansöker om utbetalning av en social trygghetsförmån som han har rätt till, aktualiseras artikel 44 i förordning (EEG) nr 1408/71 ("Allmänna bestämmelser om beviljande av förmåner till anställda eller egenföretagare som har omfattats av lagstiftningen i två eller flera medlemsstater"). Artikel 44.2 har följande lydelse:

"[n]är *en ansökan om förmåner* lämnas in, måste ... beslutet fattas med beaktande av all lagstiftning som den anställde eller egenföretagaren har omfattats av" (min kursivering).

11. I bestämmelserna i förordning nr 574/72 fastslås tillämpningsförfaranden för de bestämmelser som anges i förordning

nr 1408/71. I den bestämmelse vars tolkning är omtvistad — och som anges i kapitel 3 ("Invaliditet, ålderdom och dödsfall (pensioner)") — föreskrivs bestämmelser om de pensioner vid invaliditet, ålderdom och dödsfall som avses i kapitel 3 i förordning nr 1408/71 ("Ålderdom och dödsfall (pensioner)"). [5] I artikel 36 hänvisas just till "Ansökan om förmåner vid ålderdom och efterlevandeförmåner (utom förmåner till barn som har mist en av föräldrarna eller båda föräldrarna) samt invaliditetsförmåner i fall som inte avses i tillämpningsförordningens artikel 35".

12. I sagda artikel anges regler för de förfaranden enligt vilka arbetstagaren skall lämna in en ansökan om förmåner. I enlighet med artikel 36.1 "*skall* sökanden lämna in en ansökan till institutionen på bosättningsorten" enligt det förfarande som bestäms i där gällande lagstiftning (min kursivering). Om sökanden i stället (artikel 36.2) är bosatt inom en medlemsstats territorium vars lagstiftning han inte har omfattats av, "kan han lämna in sin ansökan till [den behöriga] institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning han senast har omfattats av". [6]

13. En annan bestämmelse i artikel 36.4 har i vissa avseenden en "utlösande funktion". Enligt den bestämmelsen skall inlämnandet av en ansökan om förmåner, om inte arbetstagaren har begärt något annat, "automatiskt medföra" att de förmåner som sökanden har rätt till enligt lagstiftningen i samtliga berörda medlemsstater skall utbetalas samtidigt.

14. Närmare bestämt har artikel 36.4 följande lydelse:

"En ansökan om förmåner, som har sänts till institutionen i en medlemsstat, skall automatiskt medföra att förmåner beviljas samtidigt enligt lagstiftningen i alla de medlemsstater vars villkor sökanden uppfyller, utom i sådana fall då sökanden enligt förordningens artikel 44.2 begär att beviljandet av de förmåner vid ålderdom skjuts upp som han skulle ha rätt till enligt en eller flera medlemsstaters lagstiftning."

Bedömning

15. Inledningsvis bör understrykas att det i föreliggande fall är ostridigt att sökanden har rätt till utbetalning av den proportionella förmånen "med tillämpning av de relevanta gemenskapsbestämmelserna". Som Inasti själv har anfört i sitt yttrande är Michel Picard gentemot den belgiska institutionen

5 — Det rör sig om bestämmelserna i artikel 44—51 i förordningen. Vad invalidpensionerna beträffar skall dessa bestämmelser tillämpas i enlighet med den hänvisning som återfinns i artikel 40.1 i sagda förordning.

6 — I artikel 36.3 föreskrivs slutligen en ytterligare möjlighet som skall tillämpas när arbetstagaren är bosatt inom en icke-medlemsstats territorium. I detta fall "*skall han* lämna in sin ansökan till den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstift-ning han senast har omfattats av" (min kursivering).

berättigad till en social trygghetsförmån vars belopp skall beräknas i relation till de försäkringsperioder han har fullgjort inom den statens territorium. Frågorna syftar således endast till att klargöra när utbetalningen av förmånen skall inledas.

16. Tolkningstvisten beror på att det förfarande som Michel Picard har tillämpat för att ansöka om pension inte ingår bland de alternativ som föreskrivs i artikel 36.1 och 36.2. Arbetstagaren har inledningsvis, trots att han är bosatt i Belgien, lämnat in sin ansökan till den behöriga franska myndigheten. Han har således inte uppfyllt villkoret i artikel 36.1 förrän den 11 juni 1992, det datum då han lämnade in sin ansökan om pension "enligt det förfarande som bestäms i den lagstiftning som [Inasti] tillämpar" till den behöriga myndigheten på bosättningsorten. [7] Den belgiska institutionen hävdar att med hänsyn till dessa faktiska omständigheter skall referensdatumet för utbetalning av den proportionella pension som Inasti har tillerkänt sökanden, eftersom denne inte har iakttagit den skyldighet som föreskrivs i regeln i tillämpningsförordningen, fastställas i enlighet med nationell rätt utan att hänsyn tas till det datum då ansökan lämnades in till den behöriga franska institutionen. [8]

17. Kommissionen och den franska regeringen är av en annan åsikt. De anser båda att föreliggande fall skall bedömas mot bakgrund av syftena med förordning nr 1408/71 och de bestämmelser i fördraget som ligger till grund för denna. Vilken nationell institution som ansökan om den sociala trygghetsförmånen lämnas till skulle av den anledningen sakna betydelse för när det i förordningen föreskrivna utbetalningsförfarandet skall inledas. Jag delar denna uppfattning av skäl jag kommer att förklara nedan.

18. Syftet med bestämmelserna i förordning nr 574/72 är att fastslå tillämpningsföreskrifter för reglerna i förordning nr 1408/71. Likt de senare skall även de här analyserade bestämmelserna tolkas i enlighet med de syften som fastslås i artiklarna 48 och 51 i fördraget. Av dessa skall företräde ges åt syftet att säkerställa att migrerande arbetstagare kommer i åtnjutande av sociala trygghetsförmåner var de än är anställda eller bosatta. [9]

19. Sagda syfte ligger till grund, vad beträffar pensioner vid ålderdom, dödsfall och invaliditet, för den reglering som stadgas i artikel 44—51 i förordning nr 1408/71 och som styr sammanläggning och utbetalning av sådana sociala trygghetsförmåner. Ovannämnda kriterium — som är av allmän karaktär och som självfallet ger en anvisning om hur hela

7 — Eftersom Michel Picard har omfattats av den belgiska lagstiftningen under den tid han har varit yrkesverksam, kan han å andra sidan inte åberopa den rätt som ges i artikel 36.2.

8 — Å andra sidan utgör enligt Inasti bestämmelsen i artikel 36.4 i förordning nr 574/72 alls inte en autonom regel, i stället anges i den bestämmelsen verkan av en ansökan om förmåner som har lämnats in i enlighet med de förfaranden som fastslås i artikel 36.1—36.3.

9 — Se femte övervägandet i ingressen till förordning nr 1408/71.

gemenskapslagstiftningen inom området skall läsas — skall tillämpas såväl med avseende på hur rätten till förmåner förvärvas som på hur de belopp som följer av dessa skall beräknas. [10]

20. Efter att det har klargjorts vilka principer som ligger till grund för bestämmelserna i de båda förordningarna, bör det erinras om att det i artikel 44.2 i förordning nr 1408/71 föreskrivs att de behöriga institutionernas referensdatum för utbetalning av de förmåner vid ålderdom som har förvärvats enligt lagstiftningen i en eller flera medlemsstater utgörs av det datum då en "*ansökan* om förmåner" har lämnats in (min kursivering).

21. Regelns innebörd — och den princip som ligger till grund för regeln — förefaller mig vara tydlig. Enligt förordningens inre logik är det genom att lämna in en ansökan om utbetalning som arbetstagaren uppfyller den skyldighet som föreskrivs för att den sociala trygghetsförmån till vilken han har rätt skall utbetalas. I det ögonblicket uppstår i gengäld en skyldighet för de behöriga institutionerna att samarbeta sinsemellan för att vidta åtgärder avseende sammanläggning och proportionalitetsberäkning.

22. Den nyss föreslagna tolkningen bekräftas dessutom av systematiken i den i föreliggande fall undersökta gemenskapsregleringen. Det fastslås i bestämmelsen i artikel 36.1 i förordning nr 574/72 (även om det däri avses ett fall som inte kan jämföras med det föreliggande) att när den institution (den icke behöriga institutionen på bosättningsorten) som har tagit emot ansökan vidarebefordrar denna till den behöriga institutionen, skall den ange "den dag då ansökan lämnades in". Dessutom anges att "[*d*]*en dagen skall anses som dag för inlämnande av ansökan till den sistnämnda institutionen*" (min kursivering).

23. Närhetskriteriet har således enligt förordningens ordalydelse företräde framför behörighetskriteriet. Genom att föreskriva en skyldighet att lämna in ansökan till institutionen på bosättningsorten (även då denna institution inte är behörig) och genom att ålägga denna att samarbeta i samband med utbetalningen av förmånen har man velat underlätta för arbetstagaren att fullgöra formaliteterna för ansökan om förmåner genom att föra dessa närmare hans intressesfär och bespara honom att behöva vända sig till de behöriga institutionerna i de olika medlemsstater där han har varit yrkesverksam.

24. Dessutom hänvisas i artikel 86 i förordning nr 1408/71 uttryckligen till samma kriterium, då det i denna föreskrivs att "[e]n ansökan ... som enligt en medlemsstats lagstiftning skulle ha kommit till en myndighet ... i denna stat inom en viss tid skall anses ha kommit i rätt tid om den inom samma tidsperiod kommer till en motsvarande myndighet ... i en annan medlemsstat. I ett sådant fall skall myndigheten ... som tar emot ansö-

10 — Se sjätte övervägandet i ingressen till förordning nr 1408/71.

kan ... utan dröjsmål vidarebefordra handlingen till den rätta myndigheten ... i den förra medlemsstaten, antingen direkt eller genom de rätta myndigheterna i de berörda medlemsstaterna. *Den dag då ansökan ... kom till myndigheten ... i den andra medlemsstaten skall anses som ankomstdag hos den rätta myndigheten ...*" (min kursivering).

25. Det finns fler saker att nämna i fråga om förordningens system. Enligt min åsikt fastslås i den ovan återgivna bestämmelsen att det saknar betydelse för beräkningen av fristerna för utbetalning av förmånerna vilken behörig institution ansökan har lämnats in till. Det som är av betydelse är att gemenskapslagstiftningen har anammat principen att datumet för inlämnande av ansökan till den behöriga medlemsstatens institution blir bindande även för motsvarande institutioner i övriga medlemsstater.

26. Vid närmare eftertanke skulle det heller inte kunna förhålla sig annorlunda. För det första syftar det system som föreskrivs till att så långt möjligt förenkla de administrativa skyldigheter som skall uppfyllas av en arbetstagare som kan göra anspråk på rättigheter i ett flertal medlemsstater. [11] För det andra — och som en följd av det förstnämnda, skulle man kunna säga — syftar det till att förstärka den samarbetsskyldighet som åvilar institutionerna för social trygghet enligt artikel 5 i fördraget och som uttryckligen har "fastslagits" i förordningarna i fråga. [12]

27. Om det förhåller sig på det sättet, måste det anses att inom det system som fastslås i förordningen skall det datum då ansökan har lämnats in till en medlemsstats behöriga institution utgöra ansökningsdatum med avseende på handläggningen av utbetalningsärenden för samtliga institutioner som inom respektive behörighetsområde har att bevilja sociala trygghetsförmåner till den migrerande arbetstagaren. Endast genom en sådan tolkning kan principen om att anställnings-och bosättningsorten saknar relevans få full genomslagskraft; och som antytts måste den principen anses utgöra det kriterium som ligger till grund för hela den i föreliggande fall analyserade regleringen.

28. När nu dessa principer har fastslagits vara avgörande för föreliggande fall, måste slutsatsen bli att den tolkning av bestämmelserna i artikel 36 i förordning nr 574/72 som har föreslagits av Inasti är formalistisk och ägnad att försvåra för en arbetstagare att helt och fullt utöva de rättigheter han har förvärvat, genom att den i praktiken innebär krav på att han skall uppfylla administrativa

11 — Se dom av den 9 mars 1976, Balsamo (108/75, Rec. s. 375, punkt 9), och av den 9 november 1977, Warry (41/77, Rec. s. 2085, punkt 28).

12 — Se dom av den 11 juni 1991, Athanasopoulos m. fl. (C-251/89, Rec. s. I-2797, punkt 57). Se dessutom de bestämmelser som anges i artikel 84 i förordning nr 1408/71 ("Samarbete mellan behöriga myndigheter"), särskilt i punkt 1—3.

skyldigheter i var och en av de medlemsstater där han har varit yrkesverksam. Att ställa upp omotiverade krav som hindrar att de rättigheter som tillerkänns genom förordning nr 1408/71 får full genomslagskraft strider enligt min mening mot de principer som ligger till grund för artikel 51 i fördraget.

29. Även domstolens rättspraxis i fråga om den karaktär bestämmelserna i förordning nr 574/72 har gör att Inastis argument inte kan godtas. I domen i målet Iacobelli har domstolen nämligen fastslagit att bestämmelserna i artikel 36 i förordningen har karaktär av förfarandebestämmelser. [13] De kan således inte medföra någon ändring i sak av arbetstagarens rättsliga ställning, vilken fastställs och garanteras, med hänsyn till sagda principer, genom reglerna i förordning nr 1408/71. I föreliggande fall kan bestämmelserna inte ha någon inverkan på den rätt som den behöriga institutionen har tillerkänt Michel Picard till en proportionell förmån som skall utbetalas av Inasti och fastställas med tillämpning av gemenskapsrättsliga bestämmelser.

30. Som den franska regeringen med rätta har påpekat i sitt yttrande, skall bestämmelsen i artikel 36.1, enligt vilken sökanden "skall" lämna in sin ansökan till institutionen på bosättningsorten, anses utgöra en tilläggsbestämmelse. Det rör sig om en av förordningens tillämpningsföreskrifter, men undantag kan göras när den behörige väl har lämnat in en ansökan till en annan medlemsstats behöriga institution om förmåner som han har förvärvat. [14] Dessutom måste tilläggas att detta gäller i ännu högre grad när ansökan, som i föreliggande fall, har lämnats in till den behöriga institutionen i den medlemsstat som arbetstagaren är medborgare i och i vilken denne har varit yrkesverksam längst tid. Artikel 36.1 kan inte — med hänsyn till sin karaktär och till det syfte att förenkla handläggningsförfaranden som ligger till grund för den — få till följd att utbetalning av förmånerna i fråga försvåras eller villkoras genom att ett annat datum föreskrivs än det då ansökan lämnades in till en annan myndighet som enligt gemenskapsreglerna är behörig att bevilja samma sociala trygghetsförmån (i föreliggande fall ålderspension). Att förmånerna utbetalas samtidigt skall säkerställas genom den samarbetsskyldighet som åligger de olika institutioner som är behöriga i vart och ett av fallen. [15] I ett system som det som följer av förordning nr 1408/71 och som syftar till att underlätta

13 — Dom av den 3 februari 1993 (C-275/91, Rec. s. I-523, punkt 13).

14 — Till stöd för en sådan tolkning skall för övrigt framhållas att det i regelverket i fråga inte föreskrivs åtgärder för att bestraffa den arbetstagare som inte håller sig till de förfaranden för inlämnande av ansökan som föreskrivs i artikel 36.1— 36.3.

15 — Slutsatsen skulle vara densamma om arbetstagarens rättighet — som i det fall den hänskjutande domstolen beskriver i sin andra fråga — fastställs av en institution i en medlemsstat uteslutande på grundval av att en pension utbetalas av en institution i en annan medlemsstat. Det logiska "samband" som ligger till grund för arbetstagarens rättighet gentemot den första institutionen leder nämligen till att det framstår som nödvändigt att förmånerna utbetalas samtidigt, även för att undvika oberättigade luckor i den behandling den berörde erhåller i fråga om social trygghet. Och det är inte allt. I ett sådant fall förefaller det nödvändigt, återigen med anledning av att handläggningsförfarandet skall förenklas, att tillåta arbetstagaren att vända sig direkt till den institution som är behörig att utbetala "huvudförmånen" som utgör en förutsättning för de eventuella förmåner som utbetalas av behöriga institutioner i andra medlemsstater.

arbetstagares fria rörlighet måste det räcka med en enda ansökan, med en enda handling från den berördes sida, för att inleda förfarandet. Det syfte som ligger till grund för regeln i artikel 44.2 i förordningen i fråga skulle annars inte uppnås och, mer allmänt, skulle de principer som ligger till grund för hela systemet i fråga åsidosättas.

31. Av vad som ovan anförts följer att den hänskjutande domstolens första fråga skall besvaras så, att bestämmelsen i artikel 36.4 i förordning nr 574/72 utgör en förfaranderegel som är autonom i förhållande till de bestämmelser som anges i de första tre punkterna i artikel 36. Bestämmelsen — som står i direkt samband med bestämmelsen i artikel 44.2 i förordning nr 1408/71 om de nödvändiga förutsättningarna för att påbörja utbetalning av förmånerna — skall läsas så, att det datum som en ansökan om en social trygghetsförmån lämnas in till en behörig institution skall anses utgöra ansökningsdatum för var och en av de behöriga institutioner som berörs av utbetalningsförfarandet för samma förmån enligt den lagstiftning som dessa tillämpar.

32. Med anledning av det svar som har givits på den första frågan saknas anledning att besvara den andra frågan.

Förslag till avgörande

Bestämmelsen i artikel 36.4 i förordning (EEG) nr 574/72 utgör en regel som är autonom i förhållande till bestämmelserna i de tre första punkterna i artikel 36 och skall läsas mot bakgrund av vad som i artikel 44.2 i förordning (EEG) nr 1408/71 föreskrivs om verkningarna av en ansökan om utbetalning av förmåner. Det datum som den berörde arbetstagaren lämnar in en ansökan om utbetalning av en social trygghetsförmån till en behörig institution för social trygghet utgör, med avseende

på bestämmelsen i tillämpningsförordningen, den tidpunkt som övriga institutioner som är behöriga att handlägga ansökan skall anse som datum för inlämnande av denna enligt den lagstiftning som dessa tillämpar.